

BUTLLETI INTERIO

del Partit Obrer d'Unificació Marxista

N.º 4

Destinat exclusivament als militants del Partit

MARÇ - ABRIL del 1945

EDITORIAL

I ARA QUE...?

Colgat per les runes, submergit en una mar de sang, el monstre nazi-feixista jau estirat per terra, bellugant el seu ventre infame en els pantefos de l'agonia.

L'heroisme del poble soviètic, la tenacitat anglesa i la prodigiosa potència industrial americana han abatut el Tercer Reich, bastit per una partida d'al·lucinats d'un sadisme infra-humà, amb milers i milers de cossos humans per pedres mestres.

Llàgrimes i sang, misèria i horror emmarquen la fi del nostre període que el Moloch de Berchtesgaden havia obert per mil anys. El món s'ha desllurat d'una tortura espantosa, però li resten encara dures i amargues proves a suportar. La convalescència serà llarga. Els sofriments i les privacions el rosegaran durant molt temps i haurà de rendir un esforç sense treva per a guarir totalment les innombrables nafres d'un cos gairebé exangüe.

D'ambdós costats bel·ligerants, la guerra que acaba de viure Europa fou presentada amb la indumentària brillant de « guerra ideològica ». Cronada contra el bolxevisme i les plutocràcies per part de l'Alemanya hitleriana. Lluita decisiu contra el feixisme i per la defensa de la democràcia i la dignitat de l'individu, deien els aliats i la U. R. S. S.

Ja en la guerra civil d'Espanya — fràgil preludi del drama mundial — el penó de les altes trabucaires i falangistes fou l'antibolxevisme. En nom del Crist i de la civilització occidental, moros i cristians de Franco, italians i alemanys de mala roça, mataren un milió i mig d'espanyols de totes edats i d'ambdós sexes. Reduït a la impotència l'heroisme del poble espanyol per la coalició descarada del feixisme internacional, amb la complicitat consentida del no-intervencionisme, s'instaurà a la nostra terra una inqualificable tirania política i s'inaugurà una època de banditisme econòmic que l'ha enfonçada en un estat de misèria moral i material sense parion en tota la història d'Espanya. Aquesta ha cauit a casa nostra la cara autèntica del antibolxevisme.

Si Hitler hagués obtingut la victòria, el naufragi de la societat civilitzada era irremissible. El megalòman del Salaberj amagava darrera la pantalla del seu rbió antibolxevisme, els camps de la mort lenta de Maidanek i d'Auschwitz. Darrera la « Força per la Joia » — Kraft durch Freude — hi havia els dispositius d'espectres de Belsen, de Buchenwald, de Dachau. Amb el seu nacional-socialisme « europeu » dissimulava l'ambició teutònica de domini del món, de l'avençament de tots els pobles per la « raça senyora ». Sota la fullaraca del nou ordre i de la lluita contra les plutocràcies s'hi cobrien els jocs dels càrtels internacionals dirigits per la I. G. Farben, indústria, T. A. E. G., la Siemens, Krupp, Zeiss, l'omnipotent Rüstwerk. L'escandalós tràfic de patents de fabricació dels càrtels i Konzerns alemanys amb llurs germans siamesos anglo-americanos acaba d'ésser denunciat per Patterson general Francis Biddle, Secretari a la Justícia del govern federal dels Estats Units.)

Per la seva part, el famós procés de Roma, el de la « misteriosa » fugida del seu principal protagonista el general Roatta, ha posat al descobert les combinacions i connexions internacionals de la gran burgesia financera italiana, protegida pels esbirros de les formacions de camises negres.

Rodola per terra l'antifaç de la lluita contra el bolxevisme i les plutocràcies, i la ideologia nazi-feixista queda exposada al nu, tal com és i ha estat sempre: una salvatge tirania política al servei dels interessos del gran capitalisme imperialista.

Les Nacions Unides han proclamat als quatre vents llur voluntat d'abatre per a sempre més el hitlerisme i el feixisme en totes llurs manifestacions, restablir la llibertat dels homes i dels pobles, assegurar l'imperi de la pau i reinstaurar pertot el règim democràtic.

El punt primer de la Carta de l'Atlàntic, sotscrita per totes les nacions en guerra contra les potències de l'Eix, diu que llurs adherents no cerquen cap mena d'agrandiments territorials. I el tercer, diu textualment que respecten el dret que té cada poble a escollir la forma de govern sota la qual hagi de viure. I que desitgen que siguin tornats els drets sobirans i el lliure exercici del govern a aquells que n'han estat privats per la força.

Aquestes afirmacions mirífiques han estat ratificades en successives declaracions dels caps de les potències aliades: A Moscou, a Teheran i, la darrera, a Ialta.

La « Declaració de l'Europa alliberada » feta a la conferència de Crimea, diu que l'establiment de l'ordre a Europa i la reconstrucció de les economies nacionals han d'ésser realitzades per procediments que permetin als pobles alliberats el destruir els darrers vestigis del nazisme i del feixisme i d'establir les institucions democràtiques de llur país. Es compromet a constituir governs provisionals àmpliament representatius de tots els elements democràtics d'aquestes poblacions, per a donar-los, per mitjà d'eleccions lliures, els governs que siguin l'expressió de la voluntat dels pobles.

Així, doncs, tot hauria de rullar com un sedà. Lògicament, entre els aliats no haurien d'existir motius de fricció ni tirantors engendradores de nous conflictes armats. Les diferències haurien d'ésser liquidades en bons amics. Cap dictador — es digui Adolf, Francisco o Oliveira — no hauria de continuar a la direcció de no importa quin país i la « pau en la terra als homes de bona voluntat » hauria d'ésser el corol·lari d'aquells acords admirables tan admirablement esportats.

Què hi ha darrera aquesta balaustrada de llibertat i democràcia? Cal no caure en l'error « extremista » d'equiparar-ho a la gran mentida nazi-feixista. No és igual i afirmar el contrari és falsificar la història. El feixisme és la revenja implacable de la gran burgesia imperialista contra una classe de la societat — el proletariat — que havia fet perillar greument els seus interessos, sense arribar a arrencar-ll el poder. La democràcia burgesa és el parentesc transitori, una mena de no man's land polític entre les dues classes principals de la societat, oposades l'una en front de l'altra per la qüestió del poder de l'Estat.

Però l'espectacle que se'n ofereix al nostre ulls quinze dies després de la capitulació incondicional de la Wehrmacht, ocupada tota l'Europa pels exèrcits aliats, és realment revelador pels que s'havien fet la il·lusió que aquestavoguda anava de bo de bo.

No gaire menys que trenta quatre litigis territorials, en el vell continent, estan plantejats ja abans de la Conferència de la Pau. No hi ha acord sobre el caràcter democràtic dels governs de Polònia i d'Àustria. A San Francisco és admès el representant del govern antidemocràtic de l'Argentina. Franco governa a Madrid, Oliveira Salazar a Lisboa. Les relacions comercials entre l'Espanya feixista d'una part i, de l'altra, l'Anglaterra democràtica, l'Amèrica de Lincoln i la França dels drets de l'home, s'intensifiquen.

(Passa a la pàg. 3)

V I D A D E L P A R T I T

Resolució orgànico-política adoptada per unanimitat en la reunió de militants del departament del Tarn celebrada el 7 d'abril del 1945.

I El malestar intern del Partit té el seu origen en la Conferència de Tolosa, l'equivoc de la qual ningú no s'ha esforçat en dissipar. En donar caràcter oficial a les resolucions allí adoptades, abans que la dispersió geogràfica del Partit hagués estat superada per relacions regulars i àdhuc abans que els treballs de relació i localització de militants exiliats a França s'haguessin clos, ha donat peu a nombre de malentesos que fatalment havien de provocar un estat d'indisciplina orgànico-política difícil de liquidar.

Les solucions que fins ara s'han donat a aquest greu problema, no han solventat cap aspecte de la qüestió; car no hi ha solament el costat polític de l'oposició a superar, ans encara centrar i justificar políticament l'actitud del C. de F. La solvència política del C. de F. ha d'ésser total si es vol evitar tota oposició a la marxa orgànico-política del Partit. Avui aquesta solvència es posa en dubte. La situació així creada és inadmissible i contraproduent. El Partit se'n ressent. Una Conferència en la que es posin a discussió les realitzacions polítiques del C. de F. i en la qual una delegació del C. E. d'Espanya hi faci oír la seva veu autoritzada — i el grup mexicà hi faci conèixer la seva posició — sembla indispensable, inajornable, si volem d'una vegada acabar amb l'esterilitat de la lluita interna que avui s'emporta el millor de les nostres energies.

La marxa dels esdeveniments político-militars en l'ordre europeu i les vicissituds de la situació espanyola faciliten la presa de posició del militant i li donen una perspectiva política de la qual se'n trobava orfe pel Novembre de l'any passat. Aquestes i altres raons que els militants no deixaran d'afegir-hi, militen en favor d'una segona Conferència del Partit, la idea de la qual els departaments apoiaran, sens dubte, d'una manera decidida.

Per la seva part el C. de F. — al qual s'adreça la nostra resolució — no deixarà escapar l'ocasió de provar que la política del nostre Partit és el fruit de l'aportació política de tots els seus quadres units en el sol desig de facilitar a la classe treballadora el camí de la seva emancipació.

II. Considerant que el resultat d'una segona Conferència ha de fixar definitivament l'estructura orgànica que reguli la vida política de les Seccions exiliades a França, creiem, en conseqüència, que les eleccions a Secretaris polítics regionals i la constitució d'un Comitè Ampliat del Partit a França són inoportunes i inoperants. Aquesta Secció departamental fa pública — hi ho posa en coneixement del C. de F. — la seva voluntat unànim d'abstenir-se en les esmentades eleccions en tant que una segona Conferència del Partit no en determini la necessitat. *El Secretari Polític: J. ROURE.*

ELS CAMARADES DEPORTATS A ALEMANYA

El P. O. U. M. ha pagat també — com podia ésser altrement? — el tribut de dolor a la bestialitat inqualificable de l'hitlerisme. La policia i els tribunals de Pétain aplicaren llur règim de terror a un nombre considerable de camarades del Partit. Poc abans de l'alliberació de França, la major part d'ells fou deportada a Alemanya. El C. de F., present en mans, immediatament després de la seva elecció, tot el fet fins aleshores per la Delegació del Comitè Executiu, es preocupà d'averiguar la sort dels camarades deportats. De tots ells foren dipositades les fitxes corresponents en els serveis de recerca del carrer d'Artois, dependents del Ministeri de Presoners i Deportats i a les oficines del «Mouvement National des Prisonniers de Guerre et Déportés».

Els companys deportats són:

A Buchenwald: Rosend CAPELLADES, Josep COMABELLA, Vicents BURON, Ramon GUASCH (Picola), Amadeu PONS, Cesàreo ZAYUELAS, Ignaci IGLESIAS i Antoni SENTIS.

A Dachau (traslladats de Buchenwald): Josep RODES i Josep CAPELLA.

A Munich (Campament de Neuhausen-Plingau): ALVAREZ, BUIRIA i TARAFÀ (fill).

A Kalzenbuckel: Ramon BERNAT.

En llocs encara no determinats: FARRE, VILAR, LACUNA, CASCARRA, CASANOVAS, MANZANO i PERENYA.

Hem rebut notícies de RODES, BURON, ZAYUELAS, CAPELLA, COMABELLA i PONS. Llur salut és bona i esperen llur torn per a ésser portats, lliures, a França. Cal tenir en compte — les famílies particularment — que és molt difícil la localització dels deportats, l'establiment de relacions i l'intercanvi de correspondència amb ells. Les nombroses llistes que es publiquen en els centres oficials i les publicades per «L. BRES», òrgan del «Mouvement National de Prisonniers de Guerre et Déportés» són invariablement incompletes. Els serveis, literalment desbordats, manquen de precisió. Hi ha milers de deportats que encara no han estat controlats per les Comissions del Ministeri que actuen a Alemanya mateix.

Hem visitat un Delegat de l'Assemblea Consultativa, el qual acabava d'arribar d'un viatge a Alemanya en visita oficial als Camps de concentració. Ens digué que a Dachau hi ha uns 200 espanyols, els quals gaudeixen de relativa bona salut i molt animals esperant entrar de nou a França. Li parlaríem del rumor que havia circulat, segons el qual els espanyols deportats serien repatriats a Espanya. Ens digué que no tenia la més mínima noció d'aquest propòsit i que ell estava ben plaçat per saber-ho, car és membre de la Comissió parlamentària per les qüestions relatives als deportats polítics. Una resposta igualment negativa ens fou feta al Ministeri de Presoners i Deportats. Per altra part, són ja nombrosos els espanyols ex-deportats que es troben de nou a França. A la memorable manifestació del Primer de Maig a París, n'hi havia una nodrida representació. De més a més, hem tingut ocasió de parlar amb el doctor Ferramon, recentment alliberat de Buchenwald i ens ha tranquil·lit dient-nos que des del primer moment de l'alliberació ha rebut el mateix tracte que un ciutadà francès.

Tinguem confiança, doncs, en reveure i abraçar aviat tots els nostres deportats.

(A darrera hora ens assabentem que els camarades Buiria, Tarafà i Laçina han arribat a Perpinyà, Tolosa i Figeac, respectivament. El camarada Buiria ens dona la dolorosa notícia de la mort del camarada Álvarez, a Munich, víctima d'un bombardeig de l'aviació.)

ELS NOSTRES DEPORTATS

Tenim la satisfacció d'annunciar, a darrera hora, l'arribada, del camp d'Ebensee, del camarada Casanovas. Es imminent l'arribada del camarada Comabella, el qual fa dos dies es trobava ja a la zona I. Exèrcit francès. El camarada Escuer es troba a Mathausien.

EL COMITE DE FRANÇA AMPLIAT

Han sortit elegits representants regionals del C. F. A. els següents: Orleans; Artois; Argelès, per Nevers; Solé, per Marsella; Roure, per Carcassona; Guix, per Perpinyà; Vallespi, per Tolosa i Isabel Peiró, per Burdeos. El C. F. A. celebrarà la seva primera reunió el 12 de juny vinent, a Tolosa.

AVIS A TOTES LES SECCIONS I MILITANTS

Un pretès comitè de relacions del P. O. U. M., compost d'un grup dissident — sobre la conducta del qual el Comitè de França Ampliat es pronunciarà — realitza una sèrie de maniobres tendents a sembrar la confusió dintre els rengles del Partit, amb publicacions i intents de reunions.

Posem en guàrdia a totes les Seccions i militants contra tals maniobres. No discutim el dret a la megalomania, però el Partit ha fet sempre el buit més absolut als megalòmans de tota mena.

Relacionat amb les esmentades activitats, el Secretari polític de la Secció departamental del Tarn ens comunica l'acurament següent: «El butlletí de Burdeos ha publicat la nostra resolució. No hem sabut fins que l'hem rebut, que es tractava d'una cosa de fracció. Altrement ho haguéssim retirat. Justifiquem l'oposició, no la fracció.»

VIDA DEL PARTIT

L'AJUT DEL PARTIT A ESPANYA

Remarquem una tendència de baixa progressiva de la recaptació de quotes voluntàries per l'ajut pel Partit a Espanya. No ignorem el difícil que esdevenen les condicions de vida actuals. Les vagues que esclaten una rera l'altra en són la prova pal·lès. Però, camarades, no oblideu que mil voltes més difícil és la vida dels camarades de Catalunya i de tot Espanya. Necessiten el nostre ajut. I el necessiten per a prosseguir l'heroica lluita que sense interrupció vénen menant contra Franco i la falange; per a socórrer els centenars de companys privats de llibertat pel terror falangista; per a ajudar llurs famílies sotmeses a la repressàlia de l'atur forçós; per a sostenir els perseguits per la policia franquista, les urpes de la qual fins

ara han pogut evitar; per a contribuir a la campanya del « Front de la Llibertat »; per a incrementar i difondre la premsa i publicacions del Partit; per a intensificar la lluita contra el règim, darrer catau del feixisme. No, camarades. No és lícit donar-se una hora d'esbarjo o de repòs ben guanyats, si abans no hem complert la sagrada obligació d'ajut material als germans de l'altra band dels Pirineus.

Estn imprimint-se uns segells d'ajut. Tan aviat com la impressió estigui llesta els enviarem a les Seccions epr a ésser venuts. Mentrestant, demanem a tots els militants del Partit que es trobin en condicions de poder-ho fer, que regularitzin llurs cotitzacions per a Espanya. Confiem que serem escoltats i compresos. (Passa a la pàg. 4)

(Ve de la pàg. 1)

La U.R.S.S. pel seu cantó, s'aplica a jugar hàbilment els seus peons per a ben protegir les peces grosses en aquesta gran partida que és la batalla per la pau. Al·ligada per l'experiència de l'altra guerra, està disposada a impedir la reconstitució del cordó sanitari.

En allò essencial del pla de seguretat col·lectiva, la U.R.S.S. i els Anglo-Saxons han arribat a un acord a San Francisco. Les divergències es plantegen a Europa sobre problemes positius: qüestió polonesa, Trieste, illa de Bornholm (clau d'entrada a la mar Bàltica), seguretat mediterrànea.

Però el punt cabdal és l'ocupació d'Alemanya. La Comissió inter-aliada que ha de governar-la, encara no funciona. No hi ha una política de conjunt.

Finida la guerra a Europa, els antagonismes de classe tornen a presentar-se cruament, despullats de miraments i compromisos transitoris. A Anglaterra, ni el llibre blanc ni el pla Beveridge no poden mantenir per més temps la coalició governamental. El partit Laborista i les Trade Unions reclamen la nacionalització de les indústries-base i es preparen a guanyar les pròximes eleccions.

Els treballadors francesos han votat comunista i socialista. Davant de l'apatia governamental per la depuració, a reprimir el mercat negre i a impedir l'augment intolerable del cost de la vida, els treballadors de tota classe han desencadenat una onada de vagues reivindicatives.

A Milán i a Turquia els obrers muntan la guàrdia armada a les fàbriques. A Gdècia esclaten vagues per a protestar contra l'escaudolosa carestia de la vida. Arreu els treballadors, que al front i a la reraguarda han pagat tan car amb llur sang i llur esforç l'esclafament del nazisme i el feixisme, no es deixen encamotejar el fruit de llur sacrifici i de llur heroisme. La burgesia democràtica que s'havia compromès a la realització d'un « socialisme » ben-pensant, inflada ara per la victòria i davant la perspectiva dels grassos negocis de la reconstrucció, s'aferra altra volta al liberalisme econòmic, com si res no hagués passat. La classe obrera, que sap bé que després d'un curt període de vagues grasses recourria en l'abim de l'atur forçós, de la misèria física i social i d'una altra guerra encara més devastadora, enarbora més alta que mai la bandera del socialisme, segura que és la sola salvació de la humanitat.

I en mig d'aquest remolí, quina és la situació de l'Espanya franquista i quina ha d'ésser l'actitud de nosaltres, militants d'un partit obrer?

No calguéssim pas en l'error d'un dogmatisme tancat. La flexibilitat és un instrument accidental que un partit revolucionari ha de saber manejar amb oportunitat. A cada situació política correspon una tàctica adequada. « El Manifest mateix — escriu Marx i Engels en el primer prefaci del Manifest Comunista — explica que l'aplicació dels prin-

cipis dependrà, pertot i sempre, de les circumstàncies històriques presents. » Saber comprendre aquestes coses elementals és l'essència mateixa del marxisme.

En un món on el nazi-feixisme ha sofert la més gran desfeita militar de la història, el règim franquista, fill bord d'aquell, no pot perdurar. La seva desaparició està en l'ordre natural i lògic dels fets que regereixen el nostre planeta.

Nosaltres, els seus enemics tots, podem i devem precipitar-lo i escursar-li la vida. La caiguda de la dictadura franco-falangista no serà deguda a la insurrecció armada d'una minoria. Serà l'obra de tot el poble espanyol. L'unitat per al fi comú de l'enderrocament de Franco, és un producte — podríem dir — de generació espontànea i no pot dur cap marca de fàbrica.

Espanya — volguem o no volguem — és un atot cobejat pels contrincants de la partida de bridge que es juga damunt la taula verda europea. Anglaterra tanteja ací i allà i pica l'ullet als monàrquics. Els Estats Units s'acomodarien amb Franco. « El que és important per a nosaltres — diu Walter Lippman en el « New-York Herald Tribune » — no és pas que Franco sigui feixista, ans que hagi violat les lleis de la neutralitat. L'Espanya de Franco — continua — ha treballat pels nostres enemics. Que sigui forçada ara a treballar per a nosaltres o que prepari el camí a un Estat democràtic espanyol que les Nacions Unides puguin acollir-lo en llur si. »

Serà, en aquest cas, més concreta Rússia? Quan la divisió azul anà a combatre al front de l'Est, Molotov declarà que la U.R.S.S. es considerava en guerra amb l'Espanya franquista. Donarà a aquesta declaració un caràcter oficial quan es plantegi el problema espanyol en el si de les Nacions Unides?

La legalitat republicana — govern central, català i basc — ha d'ésser reconstituïda a l'exili i les institucions han de reclamar ésser escoltades en el concert de nacions democràtiques. Les aliances de partits i organitzacions creats per l'objectiu comú i concret de la lluita contra Franco, han d'ésser els rompeus d'aquelles institucions.

Govern de la República, govern de Catalunya, govern d'Euzcadi, amb la plena autoritat que li donarà la immensa majoria del poble espanyol a l'interior i la totalitat dels exiliats, amb un pla de treball immediat a realitzar en el curt termini anant fins a la consulta democràtica del cos electoral, és la solució que en aquest moment precis de la història dels pobles ibèrics ha de permetre acabar amb el règim tirànic que encadena Espanya i restituir-li la llibertat i la dignitat que li pertoca.

Nosaltres, socialistes de tota la vida, que no abandonem res de les nostres ambicions ni del nostre pensament socialista, considerant-nos pioners de la defensa de les llibertats dels homes i dels pobles, apoiem les institucions legals de la República espanyola i col·laborarem amb les altres organitzacions i partits obrers i republicans en l'obra governamental fins que la consulta popular marqui lliurement la direcció que els pobles hispànics han de seguir.

TRIBUNA DEL MILITANT

A TOTS ELS MILITANTS DEL P. O. U. M.

L'aparició d'un article meu a «Endavant» i al mateix temps el canvi d'actitud que he adoptat respecte al grup d'oposició el qual havia col·laborat activament fins a la reunió de Secretaris polítics de Tolosa, ha donat lloc a què bon nombre de camarades em demanessin directament o indirecta, la significació i l'abast polític que calia donar a la meua actitud.

Com sigui que la campanya que he sostingut en front de la política desenvolupada pel C. de F. és coneguda de gairebé tots els militants del Partit, i que en tant que posicions de partit la meua interessa a tots els camarades salvant la reacció que pugui produir-la, he cregut que l'exposició de les meves raons havia de fer-la per a tots els militants sense diferències.

Heus-les ací:

L'oposició «en bloc» a la política del C. de F. reposava, primerament, en un sentiment de fidelitat envers el Partit, sostingut políticament, per la necessitat de mantenir una política revolucionària i en el deure de vetllar per la integritat dels seus quadres a fi d'evitar-ne la «liquidació» abans que un congrés no ens permetés de fixar definitivament la nostra línia política; i segona, en una desconfiança irreprimible per la «profecia política» que entenem veure a la base de les realitzacions del C. de F., principalment la creació del M. S. de C. Objectiu del qual era —al nostre entendre— preparar el terreny de la desaparició política del P. O. U. M. abans que tots els seus militants —avui dispersats geogràficament— poguessin expressar la seva disconformitat.

La reunió de Secretaris polítics celebrada a Tolosa a mitjans de Març dissipà la meua inquietud, si bé no aconseguí dissipar la que sentia tota l'oposició: el C. de F. declararà formalment que el Partit no seria «liquidat» a l'exili.

Aquesta declaració que, al meu pensar, hauria hagut de canalitzar el problema intern del Partit vers un desenllaç feliç, ha precipitat, segons sembla, la ruptura orgànica que amb tanta persistència havia assajat d'evitar. No en podem culpar a ningú si no és a la intransigència o a l'amor propi. E tot cas, la meua separació del grup oposicionista era inevitable. Ara m'adono que el moment era precís i que en el rellotge de l'oposició la meua resistència trencà el contacte quan només mancaven cinc minuts per l'hora fixada. Element actiu de l'oposició, sentint-ne vivament l'imperatiu i la gran necessitat que en té el Partit en el moment actual, havia d'abandonar-la tot i estar-ne políticament tan aprop. Però en el terreny de la fracció, el companyonatge no m'interessava ni un minut més.

Paral·lelament, una més àmplia informació em permetia de jutjar més exactament de la política que el C. de F. realitzava en relació al M. S. de C. i de superar ràpidament la meua desconfiança.

En efecte, és innegable que el moviment obrer català evoluciona vers el Socialisme i tendeix —com el de la resta del món— a organitzar-se independentment seguint el sentit de marxa del procés històric que marquen les lluites seculars de Catalunya per les seves llibertats nacionals i les dels altres pobles d'Ibèria. El M. S. de C. reposa —a desgrat dels que s'entesten en seguir-lo negat— damunt d'una base real i re-

volucionària que és el desenvolupament progressiu del problema nacionalitari per forces socialistes.

I no estarà de més assenyalar aquest altre fet cabdal que ha influenciat moltíssim en la meua decisió: compte tingut dels moviments afins que s'han constituït a Mèxic i per raó de la seva independència política, el moviment obrer i socialista català presenta símptomes extra-orgànics de la voluntat d'unificació que l'anima. Per primera vegada, totes les condicions polítiques semblen donar-se per a la creació d'un gran partit revolucionari a Catalunya. I això no podia deixar-me indiferent.

Heus ací les raons orgàniques i polítiques que es troben a l'origen del canvi d'actitud respecte a la posició que havia adoptat fins a la reunió de Tolosa. Si les meves «explicacions» haguessin de comportar les normes polítiques que he adoptat pel futur, afegiria:

El treball, la veritable tasca de l'oposició, resta per fer. El Partit travessa una crisi de desconfiança en el marxisme revolucionari que cal superar. Es tracta d'una veritable reeducació política del Partit que més tard haurem d'acomplir en el quadre nacional, car la crisi és general. La tasca, però, no ens espanta. El Partit té, encara, valors inamovibles que no han pres part, fins aquí, en les nostres discussions i quadres excel·lents tallats en la roca viva del marxisme. És amb ells que comptem per a refer l'oposició política en el si del Partit que la fracció ha desertat. És amb ells que anirem a la recuperació del Partit sense necessitat de sortir-ne i amb ells que forjarem pel P. O. U. M. la política que ha de recórrer les seves més altes ambicions.

El M. S. de C. serà, demà, el punt de convergència de tot el moviment obrer i socialista català i l'inici d'una nova política ibèrica (amb la qual hem de començar a pensar) si sap trobar el to, el contingut i l'ambició de la seva política. El Partit ha de fer-se'l seu i ha de dotar-lo políticament com una de les seves realitzacions. Cal desenvolupar l'esquema que és avui, car el M. S. de C. i el grup «Enllaç» són els precursors de la nova política nacionalitària que el Partit adoptarà pel futur obligant-se, segurament, a una transformació orgànica que respongui a les grans responsabilitats que haurà de contractar amb la classe treballadora.

Mentrestant, a l'exil, el P. O. U. M. no tan sols ha de subsistir amb les seves característiques pròpies per tal com es troba ésser una garantia d'èxit per l'esdevenidor del M. S. de C., ans ha de discutir-se amplament i amb tota llibertat multiplicant-ne les ocasions.

La iniciativa d'una segona Conferència ha estat llençada pel Tarn. La fi de la guerra, el retorn dels camarades deportats són raons de pes que l'apoen. Una segona Conferència de revisió, de crítica i de reestructuració com exigeix el moment actual. El C. de F. ha de preparar-la ràpidament, car no solament s'imposa, ans tot fa preveure que res no s'abria impedi-la. El Partit vol parlar; el Partit vol fer noves aportacions a la causa de la revolució. I sobretot, el partit vol retrobar-se. Sense exclusions, sense diferències. Tota. Per a què cadascú hi pugui aportar «l'experiència del seu cas». J. ROURE.

En aquesta Secció publicarem tots els articles i documents polítics publicables que ens siguin enviats pels militants del Partit. — N. de la R.

UNA CRIDA DELS CAMARADES DE CATALUNYA

Ja a punt de tancar l'edició d'aquest número del Butlletí, rebem una publicació del Partit a Catalunya en la qual hi ha una crida angoixosa per l'ajut als presos. Ja ho dim en la nota anterior; els camarades d'allà baix necessiten l'ajut de tot el Partit. Heus ací com s'expressen: «TOT EL PARTIT DEMPEUS AL COSTAT DELS NOSTRES PRESOS. Des de fa tres mesos que el nostre Partit s'ha convertit en un dels objectes de la policia franquista. Hem rebut cops sarrisosos, però cap d'ells no ha aconseguit ni aconseguirà paralitzar la nostra activitat. Però el Partit necessita, més que mai, l'ajut de tots els militants, La Premsa, els Butlletins, etc., qualsevol pas en la nostra activitat política costa diners. I tenim de més a més el deure ineludible de sostenir els camarades caiguts. Ningú no ha d'escatimar el seu esforç econòmic a tal fi. La nostra existència política depèn de tots i, en gran part, de

l'ajut econòmic que es presti al Partit».

Per la nostra part tenim la seguretat que els militants de França no seran insensibles a aquesta crida.

NOTA D'ADMINISTRACIO

Cada vegada que ha d'imprimir-se el BUTLLETÍ, surgeix el problema anguniós del paper. Adhuc reduint el format a quatre pàgines el preu resulta elevat. És indispensable que les Seccions liquidin al Secretari administratiu els envios d'exemplars que se'ls fa.

Per el present número havíem preparat original per a vuit pàgines. Aleshores, però, les Seccions haurien hagut de liquidar els exemplars a 10 francs. Hem preferit suprimir la secció de «Notes, notícies i comentaris» i sotmetre la qüestió a la reunió del Comitè de França Ampliat.

Biblioteca de Comunicació